

проговорятъ, а войниците отлетѣха на срещния баиръ и се изгубиха отъ очигъ ни.

Цѣлиятъ народъ остана съ зинали уста.

— А бе, що бѣше това? Хора ли бѣха, ангели ли бѣха? Баба Стойка промълви: не сж хора, а серафими съ бѣла премѣна — долетѣха и отлетѣха.

Старитѣ пъкъ зеха да се кръстятъ. Кръстѣхме се и ние малкитѣ съ смѣсена радостъ, страхъ, безспокойство.

Вечерята се събрахме въ селото. Свещеникътъ се чудѣше какво да прави.

— Влизайте въ църквата, — рече единъ. Всички навлѣзохме. Запалиха 2—3 свѣщи. Църковниятъ пѣвецъ започна да чете и пѣе. Но гласътъ му не работѣше. Най-сетне свещеникътъ каза да се разотидемъ, че утре ще видимъ, що ще стане.

Цѣла нощъ никой не мигна. Очитѣ на всички бѣха обърнати къмъ Търново. Но то е 15 километра далечъ отъ селото и високи бърда го затулятъ. И все пакъ хората съзрѣха, че къмъ Търново се показва небето по-свѣтло. Сѣкашъ ранна заря отъ огънь излиза отъ мѣстото на града.

— Търновци празнуватъ, каза единъ възстаръ селянинъ, градътъ е освѣтленъ.

Руситѣ въ наше село.

На другия день къмъ обѣдъ по пжтя къмъ Търново се видѣ дигнатъ прахъ. Голѣма конна войска идѣше къмъ село. Пъргави момци селяни довтасаха и съобщиха: „Рускитѣ войници и генерали идатъ“. Църковната камбана гръмко и тържествено звѣни като по Великдень. Свещеникътъ се облѣче, ние дигнахме хоругвитѣ и цѣло село потегли да посрещнемъ освободителитѣ.